

Arrest

nr. 134 215 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 juli 2009, in functie van haar zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Op 22 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag tot afgifte van een visum type C in bij het Belgisch consulaat te Casablanca.

1.3. Verzoekster werd op 31 augustus 2012 van ambtswege afgevoerd van het vreemdelingenregister.

1.4. Op 6 mei 2014 meldde verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het verzoek om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een verblijfstitel.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 juni 2014 de beslissing tot weigering van een recht op terugkeer, in toepassing van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 26 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 26 juni 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [K.F.]

[...]

nationaliteit Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Betrokkene werd ambtshalve geschrapt op 31.08.2012 en kan niet aantonen dat ze niet langer dan een jaar is weggeweest uit België. Ze is niet meer in het bezit van een geldige Belgische verblijfstitel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van een hogere rechtsnorm niet kan worden aangenomen.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoekster betwist dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en dat verweerder

door te stellen van oordeel te zijn dat geen schending van voormelde bepaling kan worden vastgesteld vooruit loopt op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist voorts de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1. Wat betreft het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten na een aanvraag tot herinschrijving in het vreemdelingenregister.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten (de hier bestreden beslissing) een terugkeerbesluit is in de zin van de Richtlijn 2008/115.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat artikel 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nat[...].ionale recht[er] een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

“Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).”

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (artikel 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

“2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.”

Dat de Raad derhalve de toepassing van artikel 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van artikel 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu, indien verwerende partij verzoekster had gehoord naar haar argumenten ter bewijs dat zij het grondgebied niet heeft verlaten desondanks dat zij sinds 30.08.2012 ambtelijk geschrapt is, dan had verzoekster verwerende partij kunnen wijzen op de verschillende bewijsstukken, zijnde:

1. Attest van Dr. [J.B.] van het Wijkgezondheidscentrum 't Spoor in Borgerhout, waaruit blijkt dat verzoekster het Wijkgezondheidscentrum bezocht heeft op 14.08.2012; 20.08.2012; 12.09.2012; 30.09.2013 en 24.03.2014 (stuk 3);
 2. Attest van Dr. [J.B.] van het Wijkgezondheidscentrum 't Spoor in Borgerhout, waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster het Wijkgezondheidscentrum bezocht heeft op 23.07.2012; 25.07.2012; 02.08.2012; 23.08.2012; 12.09.2012; 30.05.2013 en 25.03.2014 (stuk 4);
 3. Attest Wijkgezondheidscentrum 't Spoor in Borgerhout, waaruit een afspraak blijkt van verzoekster op 05.11.2012 (stuk 5);
 4. Attest ZNA Stuivenberg, waaruit blijkt dat haar echtgenoot een afspraak had vrijdag 22 februari 2013 op de afdeling pneumologie (stuk 6);
 5. Verklaring van Apotheek [I.], waaruit blijkt dat verzoekster medicatie afgenomen heeft op: 12.11.2012; 05.03.2013; 31.05.2013; 05.06.2014 en 25.06.2014 (stuk 7);
 6. Attest van De Lijn Antwerpen, waaruit blijkt dat verzoekster van 08.09.2011 tot en met 31.12.2012 een abonnement had (stuk 8);
 7. Attest van gestolen voorwerpen dd. 23.04.2014, waaruit blijkt dat verzoekster de diefstal aangaf van haar paspoort, ID-kaart, SIS-kaart, abonnement De Lijn, geld en sleutels (stuk 9).
- Met deze bewijsstukken voldoet verzoekster ruimschoots aan de omgekeerde bewijslast van artikel 39, § 7 van het KB van 08.10.1981.

Verzoekster had tijdens het gehoor eveneens kunnen uitleggen dat zij tot op de dag van 23.04.2014 in het bezit was van een F-kaart (stuk 2) en bijgevolg noch op de hoogte was van haar ambtelijke schrapping, noch van het feit dat zij daardoor vermoed werd het grondgebied te hebben verlaten.

Verzoekster had verwerende partij kunnen verduidelijken dat zij in december 2009 naar België is gekomen in het kader van een gezinshereniging en dat zij en haar echtgenoot inwoonden bij een van haar zonen totdat deze verhuisde naar een andere, kleinere woning waardoor verzoekster en haar echtgenoot geen vaste verblijfplaats meer hadden en wisselend bij hun 5 andere kinderen inwoonden totdat zij op 07.03.2014 een eigen appartement vonden (stuk 10).

Verzoekster had ten slotte kunnen duiden dat een verwijdering in ieder geval zal zorgen voor een zeer lange scheiding van haar echtgenoot en 6 kinderen in België. Dat zulks een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Dat de maatregel dan ook disproportioneel is en bezwaarlijk nodig is een democratische samenleving.

Wat er ook van zij, verzoekster meent dat indien zij haar hoorrecht had kunnen gebruiken verwerende partij mogelijks een andere beslissing had genomen.

Doordat verzoekster deze juridische argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest geschonden."

4.1.2. Er dient te worden gesteld dat in casu door verweerder werd vastgesteld dat verzoekster niet langer een recht op verblijf kon laten gelden omdat zij langer dan een jaar afwezig was uit het Rijk. Hierbij moet worden geduïd dat uit artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat een vreemdeling die het land gedurende meer dan één jaar verlaat en geen langdurig ingezetene is het eerder toegestane verblijfsrecht verliest. Om te concluderen dat verzoekster langer dan één jaar uit het Rijk afwezig was mocht verweerder zich baseren op het vermoeden dat is opgenomen in artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Deze bepaling voorziet dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt dat de vreemdeling ten aanzien van wie het in deze bepaling opgenomen vermoeden kan spelen de kans dient te krijgen om te bewijzen dat hij het grondgebied van het Rijk niet verliet en voormeld vermoeden weerleggen.

In voorliggende zaak kan, op basis van de aan de Raad overgemaakte documenten, worden vastgesteld dat verzoekster de mogelijkheid kreeg om, aan de hand van bewijskrachtige stukken aan te tonen dat zij nooit gedurende meer dan één jaar uit het Rijk afwezig was, dat het in artikel 39, § 7 van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 opgenomen vermoeden niet kon worden toegepast en dat zij nog steeds kon terugvallen op het verblijfsrecht dat zij ontleende aan haar aanvraag van 13 juli 2009.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Door uiteen te zetten dat zij nu nog bijkomende documenten kan aanbrengen en nadere toelichtingen kan verstrekken om het in artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 opgenomen vermoeden te ontcrachten maakt zij aannemelijk dat zij initieel onvoldoende toelichtingen heeft verstrekt aan het bestuur en niet met de vereiste diligentie optrad, doch niet dat door het bestuur werd tekortgekomen aan de verplichting om haar te horen.

De door verzoekster verstrekte toelichting en aangebrachte stukken leiden tot de conclusie dat verzoekster argumenten heeft om het bestuur te vragen haar verblijfssituatie aan een nieuw onderzoek te onderwerpen, maar geven geen aanleiding tot de vaststelling dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, of zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werd miskend.

Er moet daarenboven worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-82/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten hoe dan ook niet op deze bepaling op zich beroepen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

[...]

Ten eerste vindt verzoekster in de[...] motivering niet terug op welke redenen verwerende partij zich steunt om te stellen dat verzoekster niet in het bezit is van een paspoort zoals vereist door artikel 2 Vreemdelingenwet.

Vervolgens zegt de motivering niets over het feit of verwerende partij nog andere vormen van verblijf heeft nagegaan zodat enkel ook de tweede voorwaarde om een bevel af te leveren niet werd voldaan. Ten slotte blijkt uit de motivering niet of verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekster, waartoe verwerende partij nochtans gehouden is op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster benadrukt dat haar centrum van belangen in België is, daar haar partner hier verblijft, haar zes kinderen een Belgisch verblijfsrecht hebben, alsook hun gezinsleven en professionele activiteiten in België hebben.

Dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing faalt in die mate zelfs dat de materiële motiveringsplicht, alsook de artikelen 7, § 1, 1° en 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.”

4.2.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat in de mate dat verzoekster lijkt te willen aangeven dat de motivering die is opgenomen in de bestreden beslissing haar niet toelaat vast te stellen op basis van welke redenen deze beslissing werd genomen zij niet de schending van de materiële, doch wel de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert. In dit verband dient te worden benadrukt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt in de bestreden beslissing immers aangegeven dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en uiteengezet dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de in artikel 2 van dezelfde wet bedoelde documenten en dat zij er niet in slaagde aan te tonen dat zij niet langer dan de toegelaten termijn in het Rijk verbleef. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr.

164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Waar verzoekster aanvoert dat in de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden gelezen waarop verweerder zich steunt om te stellen dat zij niet in het bezit is van een paspoort kan het volstaan aan te geven dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat werd vastgesteld dat verzoekster niet beschikt over een geldig paspoort, doch wel dat zij niet langer beschikt over een geldige Belgische verblijfstitel. Daarnaast moet worden geduid dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder geen verplichting tot een bijkomende formele motivering oplegt.

4.2.2.2. In zoverre verzoekster de bedoeling heeft om voor te houden dat verweerder de materiële motiveringsplicht schond door te stellen dat zij niet beschikt over een paspoort moet, met verwijzing naar de bespreking van het vorige onderdeel van het middel, worden herhaald dat haar uiteenzetting feitelijke grondslag mist.

Door uiteen te zetten dat verweerder niets heeft gemotiveerd omtrent een eventueel onderzoek “*naar nog andere vormen van verblijf*” – terwijl toch blijkt dat verweerder onderzocht of de door verzoekster aangebrachte documenten tot het besluit konden leiden dat een eerder erkend recht op verblijf niet was teloor gegaan – toont zij voorts niet aan dat verweerder de door haar aangebrachte gegevens incorrect heeft beoordeeld.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient daarnaast te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster voor het eerst voegt bij haar verzoekschrift en die zij verweerder voorheen niet ter kennis bracht. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoekster derhalve laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting dan ook geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

4.2.2.3. Aangezien verweerder op basis van het in artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 opgenomen vermoeden vermocht aan te nemen dat verzoekster de jongste jaren niet in België verbleef kan verzoekster niet gevolgd worden in haar betoog dat bleek dat het centrum van haar belangen zich in België bevond aangezien haar partner en kinderen in het Rijk verblijven en verweerder hier rekening had mee dienen te houden. Verzoekster toont voorts niet aan dat zij enig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder over het hoofd heeft gezien bij het nemen van de bestreden beslissing en dat voldoende ernstig is om in aanmerking te nemen. Haar toelichting leidt derhalve niet tot het besluit dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK